

dringer i reglerne, at de bringes i harmoni med den i de senere år på dette og andre områder skete udvikling.

Under disse overvejelser har man også haft opmærksomheden henvendt på karakteren af den bidragspålæggelse, der finder sted for at sikre, at den efter loven forsørgelsespligtige opfylder sine forpligtelser.“

Om lovforslagets tre hovedformål skal på grundlag af bemærkningerne nærmere anføres:

1. *Reglerne om tab af valgret og valgbarhed.*

Disse regler går tilbage til grundloven af 1849, ifølge hvilken det var en betingelse for valgret til rigsdagen, at man ikke „nyder eller har nydt understøttelse af fattigvæsenet, som ikke enten er eftergivet eller tilbagebetalt“. Efter denne regel, der opretholdtes ved grundloven af 1915, forudsattes det altså, at hjælp i al fald i visse tilfælde skulle medføre tab af valgret. Grundloven af 5. juni 1953 stiller derimod lovgivningsmagten frit, idet det i § 29 blot er fastsat, at det skal bestemmes ved lov, i hvilket omfang straf og understøttelse, der i lovgivningen betragtes som fattighjælp, medfører tab af valgret.

Folketingsvalgloven af 1953 gentager med hensyn til spørgsmålet om oppebåren hjælps indflydelse på valgretten blot den nye grundlovsregel. Derimod tager folketingsvalgloven udtømmende stilling til spørgsmålet om, hvorvidt idemt straf ligesom tidligere skal udelukke fra valgret, og besvarer det benægtende. Valglovskommissionen begrundet dette med følgende: at man har „taget hensyn til den udvikling, der har fundet sted på dette område, og som senest har givet sig udtryk i lov nr. 286 af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf. Denne lov betød et afgørende brud med de hidtil gældende regler, og loven ændrer bl. a. også den kommunale valglov, således at der ikke længere stilles noget vandelskrav som betingelse for valgret til de kommunale råd. Der er i kommissionen enighed om, at rigsdagsvalgloven bør følge den kommunale valglov på dette punkt“.

I overensstemmelse hermed er der ikke i folketingsvalgloven optaget bestemmelser om straf som hindring for udøvelse af valgretten, men kun som hindring for valgbarhed.

Når der således efter den nye grundlov ikke længere er nogen nødvendighed for at opretholde regler, hvorefter modtagelse af hjælp i visse tilfælde skal medføre tab af valgret og valgbarhed, og når man i folketingsvalgloven har taget det standpunkt, at selv den strengeste straf ikke længere skal kunne medføre valgretsfortabelse, har regeringen ifølge bemærkningerne til lovforslaget fundet det urimeligt at opretholde forsørgelseslovens regler herom, selv hvor pågældende ved lastværdigt forhold er skyld i sin trang.